

[Niels Andersen.]

ninger om den tillid, der består mellem folketinget og befolkningen, og der blev givet udtryk for, at vi fra regeringspartiernes side ikke havde tillid til befolkningen. Jo, vi har i høj grad tillid til befolkningen, men vi følger det som en opgave at søge at skabe lige vilkår for denne befolkning. Det er ikke den tillid, man viser fra venstres og konservativ side. Der søger man at begunstige kapitalmagten, hvorved befolkningen bliver udsat for udbytning.

Endelig kom det ærede medlem hr. Erik Eriksen ind på de betragtninger, jeg havde fremført vedrørende landbruget, som jeg havde betegnet som et dygtigt erhverv. Han spurgte mig, om jeg troede, at skattelettelse var noget, som landbruget ikke ville sætte pris på. Jo, naturligvis, hvem vil ikke sætte pris på skattelettelse, men jeg pegede i min tale i går samtidig på, at det, det drejer sig om for vort erhvervsliv, er at holde omkostningsniveauet nede, og når man fra venstres og også fra nogle landbrugsorganisationers side fører en meget stærk politik imod ejendomsskatterne, vil jeg gerne sige både til det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at ophævelse af ejendomsskatterne vil medføre en stigning i omkostningsniveauet. Det er altså det, det ærede medlem hr. Poul Møller ikke kan forstå, og det undrer jeg mig i og for sig ikke over, for har man først forstået det, kunne man aldrig nogen sinde finde på at betvivle sandheden heri. Hvad sker der nemlig, hvis man fjerner ejendomsskatterne? Der sker ikke det, at man bliver fri for den udgift i kommunen, som disse skatter betød. Der skal skatter ind på anden vis, og hvis man lægger en øget skat på tjenestekarlen, på købmanden og på dyrlægen, skal disse mennesker have en større indtægt til at dække denne skat med, som også skal betales af landbrugserhvervet. Derfor stiger omkostningsniveauet, og stiger det ikke væsentligt for de nuværende ejere, er det i alt fald 100 pct. sikkert, at omkostningerne stiger for de næste ejere, fordi denne lettelse i skatterne vil blive kapitaliseret, så man får en højere rentebyrde, samtidig med at man får det højere omkostningsniveau. Det er helt forståeligt, at det ærede medlem hr. Poul Møller ikke har forstået denne tankegang,

for hvornår har konservativt indstillede borgere egentlig kunnet forstå den?

Endelig er der spørgsmålet om de kommunale skatter, som det påstås at vi skulle have forhøjet. Det er ikke tilfældet. Vi har været med til at gennemføre en ændring i den kommunale skattelov, som medfører en proportional beskatning, og vi har været med til at gennemføre boliglovene, som medfører, at kommunerne får øgede indkomster gennem ejendomsbeskatningen, men vi har da ikke herindefra opfordret kommunerne til at øge deres budgetter. Hvis kommunernes budgetter er øget også i henhold til de love, som venstre og de konservative har været med til at vedtage, så kan det ikke være forårsaget af den ændrede lovgivning på disse områder. Nogle steder har denne lovgivning medført en nedsættelse af skatterne, men at budgetterne er steget nogle steder, er ikke noget, man herindefra kan gøre ved; det kommer an på de krav, kommunerne stiller. Der er endnu kommunalt selvstyre på mange områder.

Med hensyn til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Poul Møller fremførte, var jeg i går også inde på den tanke; at man nu skulle lade årsagerne til den gode økonomiske situation ligge. Det er ikke det, det drejer sig om. Man må kun konstatere, at denne gode situation er der som grundlag for den videre udvikling.

Så spørger det ærede medlem hr. Poul Møller mig, om vi fra retsforbundets side er tilhængere af fortsat indkomstudjævning. Jeg kan sige til det ærede medlem, hvad vi er interesseret i: vi er fra retsforbundets side interesseret i, at den enkelte borger i så vid udstrækning som muligt får lov til at beholde det fulde udbytte af sit arbejde. Men for at han skal kunne det, må man al spekulationsgevinst til livs, man må bekæmpe de arbejdsfri indtægter, som særlig fremkommer i forbindelse med den stigning i jordpriserne, der i dag kan konstateres, og man må vistnok sige, at vi sjældent har oplevet en bedre anskuelsesundervisning for de synspunkter, som retsforbundet har gjort gældende, end netop i denne tid. Det er jo iøjnefaldende for alle, at der her finder vældige stigninger sted, som med usvigelig sikkerhed betyder øgede rentebyrder for den næste generation. Hvis denne udvikling fortsætter, er der vel ikke tvivl om, at den